

Arrest

nr. 194 561 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Hawiye clan, subclan Gurgate. U stelde te zijn geboren en getogen in Mogadishu, Zuid-Somalië.

U werd op 28 november 2014, onderweg naar uw huis en komende van een voetbalspel, benaderd door twee u bekende jongeren die bleken deel uit te maken van de radicaal islamitische groepering Al Shabaab (AS). Omdat u en uw familie gekend stonden als soefimoslims, vroegen ze u het soefisme de rug toe te keren en zich bij hen en AS aan te sluiten. Ze vroegen u om mee te doen aan de verdediging van het land, het geloof en de heilige oorlog.

U was bang om te weigeren en zei hen dat u akkoord ging. Toen u thuis het gebeuren vertelde, zei uw broer I. dat hij voornoemde jongeren van AS zou opsporen. Uw broer I. Hassan werkte immers voor de politie in Mogadishu. Hij kon voornoemde jongeren niet vinden, enkel hun telefoonnummers. Hij belde hen en later zouden voornoemde AS-leden u verwijten hen verraden te hebben. Uw broer werd gemuteerd en verhuisde voor zijn werk van een politiekantoor in uw district Hawl Wadaaq naar een politieschool in het district Waaberi van Mogadishu. Uit vrees voor Al Shabaab, bleef u zoveel mogelijk thuis. Uw ouders verboden u om naar plaatsen te gaan waar u vroeger met andere jongeren samenkwam en voetbal speelde. Voornoemde AS-jongeren belden u opnieuw en zeiden u dat ze u en uw broer I. zouden doden, zodra ze jullie te pakken zouden krijgen.

Op 5 januari 2016 in de avond, vielen leden van Al Shabaab u en uw familie thuis aan. U werd door hen met een geweer bewusteloos geslagen en voor dood achtergelaten. U kwam bij bewustzijn in een verzorgingszaal van een farmacie in uw buurt, waar u vernam wat er verder nog gebeurd was tijdens voornoemde aanval. Al Shabaab was gekomen om u en uw broer I. te doden, zoals ze eerder gedreigd hadden. Uw vader werd verwond aan zijn nek, terwijl uw zussen If. en D. werden aangerand. Toen een buurman en tevens militair, S. genaamd, het geschreeuw hoorde tijdens de aanval, kwam hij naar uw huis. Hierdoor liepen de aanvallers van AS weg, ook omdat in de buurt een politiekantoor was. Nadien ging u met uw vader naar het politiekantoor om aangifte te doen van de aanval door AS. Uw vader verwachtte niet veel van deze demarche, omdat jullie de identiteit van de aanvallers niet kenden en omdat jullie de politie niet in staat achtten om jullie te beschermen tegen AS-leden die vooral 's avonds straffeloos opereren. Uw moeder vernam dat AS te weten kwam dat u hun aanval overleefde en u opnieuw zocht. Omdat uw leven in gevaar was, bracht u de nacht door in het huis van een verre oom in hetzelfde district Hawl Wadaaq en bereidde uw moeder uw vlucht uit Somalië voor.

U verliet Somalië op 7 januari 2015 illegaal naar Ethiopië via de grensplaats Dollow. U reisde verder naar Soedan en via de Sahara woestijn naar Libië. Per boot kwam u in Sicilië / Italië toe. Per bus kwam u naar België op 8 juli 2015 en de volgende dag vroeg u asiel aan.

U legde geen eigen identiteitsdocumenten neer ter staving van uw identiteit of uw asielrelaas, wel een kopie van een werkbadge en foto's van uw broer I. die bij de Somalische politie werkte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab in uw stad van herkomst Mogadishu. Uw verklaringen in dit verband zijn immers tegenstrijdig, incoherent en onwaarschijnlijk.

Zo dient te worden vastgesteld dat u op de DVZ met geen woord sprak over de kern van uw vrees voor persoonlijke vervolging zoals ingeroepen tijdens uw gehoren op het CGVS, met name uw voormalige buurjongens N. en Ab. die u vroegen om met AS samen te werken en die u vervolgens met de dood bedreigden nadat uw broer I. (politieagent) hen had getelefoneerd. In de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de DVZ) liet u noteren dat u vreesde te worden gedood door AS, dat uw familie en uw broer veel problemen hebben gekend met AS, dat uw broer I. voor de autoriteiten werkte en dat AS daarom uw familiehuis binnenviel waarbij ze uw zussen verkrachtten en uw vader verwondden. In de fiche voor minderjarige, voegde u hieraan toe dat tijdens de inval thuis door AS ook uw Broer Abdulkader werd verwond aan het oog en blind werd.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ontkende u dat uw zussen tijdens voornoemde inval door AS werden verkracht; u stelde u dat AS probeerde om uw zussen te verkrachten maar dat dit niet effectief gebeurde omdat AS wegliep toen uw militaire buurman tussenkwam (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat tijdens de inval thuis door AS enkel uw ouders en zussen aanwezig waren en dat uw broers toen afwezig waren (Gehoorverslag CGVS II, p. 6). Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen als zou uw broer Abdulkader tijdens de inval ook zijn gewond aan het oog waardoor hij blind werd (gehoorverslag CGVS I, p. 6; zie ook fiche voor minderjarige, ingevuld op de DVZ). Geconfronteerd hiermee, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd (CGVS II, p. 6).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat u bewusteloos viel toen u door AS met een geweer werd geslagen in uw linker nek (hals) en toonde u een litteken op die plaats (Gehoorverslag CGVS II, p. 5), terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde te zijn geraakt door een geweer aan uw rechter schouder (gehoorverslag CGVS I, p. 5). Geconfronteerd hiermee, stelde u geraakt te zijn in de nek maar dat de pijn soms uitstraalt naar uw schouder (CGVS II, p. 5), dat u geen verschillende verklaringen aflegde en dat de tolk misschien verkeerd had vertaald tijdens uw vorige gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS II, p. 10).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u niet precies meer te weten of u geraakt werd door de voorkant of de achterkant van een geweer (CGVS II, p. 5).

Verder is het onwaarschijnlijk dat AS naar uw huis kwam met de bedoeling om u te doden, maar dat ze u voor dood achterlieten nadat ze u sloegen met een geweer in uw nek (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10). Eveneens onwaarschijnlijk is uw verklaring dat (minstens) vier gewapende AS-leden hun aanval bij u thuis zouden gestaakt hebben en zijn weg gelopen omdat één buurman (militair) tussenkwam (nadat hij geschreeuw van uw zussen hoorde) alsook omdat in jullie buurt een politiekantoor was en AS misschien niet wilde gehoord worden. Dit valt niet te rijmen met de modus operandi van AS die straffeloos ontelbare mensen vermoordt terwijl de politie machteloos staat, aldus nog uw verklaringen (gehoorverslag CGVS II, p. 4-5). U preciseerde in dit verband dat AS-leden met duizenden zijn die burgers maar ook de politie bedreigen en vermoorden (CGVS II, p. 4). Gevraagd waarom AS u om samenwerking vroeg terwijl ze wisten dat uw broer politieagent was, antwoordde u dat AS doet wat ze wil, het maakt hen niet uit; de politie is bang van hen, niet omgekeerd (CGVS II, p. 4).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat u (noch uw broer I., de politieagent) uw voormalige buurjongens N. en Ab. niet kon opsporen nadat ze u in de hoedanigheid van AS-leden in uw buurt benaderden en vervolgens telefonisch bedreigden, omdat u de verblijfplaats van die jongens niet kende en zij noch hun ouders/familie waren teruggekeerd naar jullie buurt in het district Hawl Wadaag van Mogadishu sinds zij en jullie Mogadishu ontvluchtten in 2006 (gehoorverslag CGVS II, p. 5). U verklaarde uitdrukkelijk dat voornoemde jongens ondertussen lid van AS waren geworden toen ze in uw buurt kwamen rekruteren en u benaderden; ze waren teruggekeerd zonder hun familie; hun ouders hadden vroeger een huurhuis in uw buurt en zijn niet teruggekomen naar jullie buurt (CGVS II, p. 4). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS had u daarentegen verklaard dat uw voormalige buurjongens N. en Ab. u als AS-leden benaderden nadat ze met hun familie naar jullie buurt waren terug gekomen (gehoorverslag CGVS I, p. 7).

Ook met betrekking tot uw leeftijd legde u onwaarachtige verklaringen af. Op het ogenblik van uw asielaanvraag verklaarde u te zijn geboren in 1999 en bijgevolg 16 jaar of nog minderjarig te zijn, terwijl een leeftijdstest (uitgevoerd op verzoek van de Dienst Voogdij van Justitie) vervolgens bepaalde dat u op 16 juli 2015 ouder was dan 18 jaar (geschatte leeftijd van 22,6 jaar met een marge van twee jaar). Geconfronteerd hiermee, bleef u volhouden te zijn geboren in 1999 zoals uw moeder u zou hebben verteld (gehoorverslag CGVS I, p. 3).

De door u voorgelegde documenten (kopie van foto's en werkbadge van uw broer) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat zij geen uitsluitel geven over de oorzaak van uw beweerde persoonlijke vervolgingsvrees.

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het reisadvies van de Belgische autoriteiten en reisadvies van de Nederlandse autoriteiten.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 mei 2017 een schending aan van "artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie), artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, redelijkheidsbeginself".

Het verzoekschrift voert aan dat *in casu* uit huidig geschil blijkt dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft.

Verzoeker herneemt te vrezen dat hij in Somalië wordt vermoord door de radicale terreurgroep Al Shabaab wegens het feit dat verzoeker informatie omtrent deze groepering aan de autoriteiten gegeven heeft. Het verzoekschrift verduidelijkt dat verzoeker informatie omtrent de rekrutering van aanhangers van Al Shabaab aan zijn broer meegedeeld heeft, dat zijn broer bij de politiedienst in Mogadishu werkt en dat deze stappen heeft ondernomen om aanhangers van Al Shabaab te arresteren. Omwille hiervan heeft Al Shabaab de woning van verzoeker aangevallen, alwaar verzoeker en zijn familie zwaar werden aangepakt. Verzoeker verwijst naar zijn coherente verklaringen. Verzoeker voegt eraan toe niet te kunnen rekenen op bescherming van nationale en lokale autoriteiten en evenmin een intern vestigingsalternatief te hebben.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat er tegenstrijdigheden vast te stellen zijn in de verklaringen van verzoeker en dat deze verklaringen incoherent en onwaarschijnlijk zijn.

Zo wijst verweerder op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS, terwijl aan verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS van 25 november 2016 werd gevraagd om zijn opmerkingen omtrent zijn eerste gehoor bij de DVZ te geven, alwaar hij in klare taal zei dat niet alle informatie die hij tijdens zijn eerste interview gaf, werd genoteerd. Met andere woorden, dat bepaalde elementen van zijn verklaring werden weggelaten. Volgens het verzoekschrift worden deze opmerkingen noch door de “*protection officer*” van het CGVS noch door de bestreden beslissing betwist.

Verzoeker is voorts van mening dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn jonge leeftijd, welke hem belet om verklaringen te beheersen.

Verzoeker stelt ontegensprekelijk vast dat hij, in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing, de kernelementen van zijn asielaanvraag weergegeven heeft, zijnde de vervolging van zijn familie door de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab.

Aangaande de betwisting door verweerder van verzoekers leeftijd, voert het verzoekschrift aan dat geen rekening wordt gehouden met de sociale en economische toestand in Somalië alwaar geen behoorlijk systeem van registratie van geboorte is. Meer nog, verzoeker stelt zich vragen bij de betrouwbaarheid van de gevoerde leeftijdstest. Hij meent dat de betrouwbaarheid van deze leeftijdstest eveneens door de “*protection officer*” op impliciete wijze in vraag gesteld werd, nu hij tijdens het eerste gehoor stelde, “*Noot: AZ ziet er inderdaad erg⁵ jong uit*”.

Volgens verzoeker is er geen reden om zijn aanvraag voor internationale bescherming te weigeren op grond van een leeftijdstest die de leeftijd van verzoeker verkeerdelijk vastgesteld heeft. Met andere woorden is er een tegenstrijdigheid in het administratieve dossier tussen enerzijds de “*protection officer*” van het CGVS, die tijdens het gehoor vaststelde dat verzoeker “*inderdaad erg jong eruit ziet*”, en anderzijds de bestreden beslissing die van mening is dat verzoeker meer dan 22.6 jaar oud is.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnig overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst naar rapporten “*omtrent de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal- Somalië, waaronder het rapport van UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van januari 2014 en het rapport van UNHCR position on returns töt Southern and Central Somalia van mei 2016.*”

Meer nog, verzoeker wijst erop dat de Belgische overheid alle reizen naar Somalië volkomen afgeraden heeft (stuk 3). Zelfs de Nederlandse autoriteiten raden hun bevolken af om naar Somalië te reizen (stuk 4).

Het verzoekschrift stipt nog aan dat de bestreden beslissing zelf heeft toegegeven dat op heden een “*beperkte opvolging en verslaggeving is omtrent de gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië*” met als gevolg dat er op heden geen overzicht mogelijk is.

In hoofddorde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat hij Somalië ontvlucht is omwille van problemen met Al Shabaab.

2.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde dat Al Shabaab *"bij ons eens binnengevallen [zijn]. Ze hebben mijn zussen, I. en D. verkracht. Mijn vader hebben ze verwond"* (vragenlijst CGVS, punt 5.3). Verzoeker stelde nog dat *"[t]ijdens invallen in hun huis raakte zijn broer, A., gewond en werd deze blind aan zijn oog. Betrokkene was bang en vluchtte"* (zie fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor de immigratie naar België).

2.5. Verzoeker wijzigt zijn verklaringen doorheen de procedure. Zo stelt hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat zijn zussen *"op de grond geduwd en werden aangerand, maar niet verkracht - geen Penetratie - omdat onze buur S. tussenkwam."* (gehoorverslag van het CGVS van 25 november 2015 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 6), terwijl hij bij de DVZ nog aangaf dat zijn zussen I. en D. verkracht waren door Al Shabaab. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn broers niet thuis waren tijdens de aanval, *"Enkel mijn zussen. Ik heb wel broers, maar die avond waren ze daar niet bij."* (gehoorverslag van het CGVS van 19 april 2016 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 6). Dit valt echter geenszins te rijmen met verzoekers eerdere verklaringen, waarbij hij stelde dat zijn broer A. verwond werd en blind geworden was aan zijn oog (fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdeling; CGVS-verslag 1, p. 5-6). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag nu niet aannemelijk is dat verzoeker over dergelijke feiten strijdige verklaringen kan afleggen indien de feiten waarachtig zijn. Immers indien deze gebeurtenissen waarachtig zijn, dan kan verwacht worden dat deze, minstens binnen de familie, uitvoerig werden besproken alvorens verzoeker het land verliet. Er kan dan ook, ongeacht verzoekers leeftijd, wel degelijk verwacht worden dat hij eenduidig is over de feiten aan de basis van zijn vertrek.

2.6. Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS dat hij tijdens de aanval bij hem thuis geslagen werd *"[a]an mijn nek. (AZ toont litteken aan linker nek of hals iets boven sleutelbeen.) Ik heb daar nog steeds pijn, soms."* (CGVS-verslag 2, p. 5), terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor stelde *"Ze sloegen mij met hun geweren. Ze raakten me aan rechterschouder en ik verloor het bewustzijn"* (CGVS-verslag 1, p. 5). Geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheden, stelde verzoeker louter *"De pijn straalt soms uit van mijn nek naar mijn schouder"* (CGVS-verslag 2, p. 5), wat geenszins kan overtuigen nu verzoeker duidelijk sprak over de plaats waar hij geraakt was tijdens de inval en waarvoor hij achteraf in Somalië beweerdelijk medische verzorging kreeg. Dat verzoeker nadien aangaf, *"Nee. Ik heb dat toen niet verklaard. Misschien was de tolk toen verkeerd. Ik zei toen enkel dat ik pijn had aan mijn schouder. Ik zei toen niet of het de linker dan wel de rechter schouder was."* (CGVS-verslag 2, p. 10) is een betrachting zijn verklaringen aan te passen naarmate hij wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden. Verzoekers strijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

2.7. Ook aangaande zijn voormalige buurjongens N. en Ab., die verzoeker beweerdelijk in de hoedanigheid van Al Shabaab leden trachtten te rekruteren en aldus tot de kern van zijn asielrelaas behoren, legt verzoeker incoherente verklaringen af. Zo gaf verzoeker tijdens zijn eerste gehoor nog aan dat N. en Ab. *“twee jongeren [waren] die ik kende van koranschool. Ik kende ze eerder al. Toen AS onze buurt veroverde in 2008, ontsnapten we en vluchtten met velen naar Ceelasha Biyaha nabij Afgoye. Daarna keerden we terug naar huis, maar zij – N. en Ab. - kwamen niet terug samen met ons. Er waren veel ontheemden toen. Er was oorlog. Er was Haraqat Al Shabaab en er was Al Shabaab, die vochten tegen de regering en tegen de Ethiopiërs die naar onze stad waren gekomen. Die N. en Ab. kwamen met hun familie later terug naar onze buurt.”* (CGVS-verslag 1, p. 8). Tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS verklaarde hij dat verzoekers broer I. zijn voormalige buurjongens N. en Ab. niet kon opsporen nadat ze verzoeker als Al Shabaab leden benaderden en vervolgens telefonisch bedreigden, omdat hij de verblijfplaats van Ab. en N. niet kende en *“Die jongens waren teruggekeerd zonder hun familie. Hun ouders hadden vroeger een huurhuis in onze buurt en zijn niet terug gekomen naar onze buurt. Die jongens waren ondertussen lid van As en kwamen in mijn buurt rekruteren.”* (CGVS-verslag, p. 4, 7).

2.8. Voorts kan niet worden aangenomen dat vier gewapende strijders van een georganiseerde terreurgroepering als Al Shabaab weggelopen omdat één buurman, die weliswaar militair was, naar verzoekers huis was gekomen nadat hij hoorde roepen (CGVS-verslag, p. 5, 9). Verzoeker trachtte de vlucht van de Al Shabaab leden alsnog te verklaren doordat er een politiekantoor in de buurt van zijn huis was en Al Shabaab niet gehoord wilde worden (CGVS-verslag 2, p. 6), wat echter niet strookt met de *modus operandi* van Al Shabaab die straffeloos duizenden mensen vermoordt terwijl de overheid en politie machteloos staan (CGVS-verslag 2, p. 4-5) en bovendien in hun strijd baat hebben bij de ruchtbaarheid.

2.9. Met betrekking tot verzoekers leeftijd kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker ouder is dan hij beweert. Zo verklaarde verzoeker op het ogenblik van zijn asielaanvraag te zijn geboren in 1999 en bijgevolg 16 jaar en minderjarig te zijn (zie fiche niet-begeleide minderjarige). Uit de beslissing van de Dienst Voogdij echter blijkt dat verzoeker op 16 juli 2015 een leeftijd ouder dan 18 jaar had (geschatte leeftijd van 22,6 jaar met een marge van twee en een half jaar), wat in feite zes jaar ouder is dan verzoeker beweert.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de betrouwbaarheid van deze leeftijdstest door de *“protection officer”* op impliciete wijze in vraag gesteld werd, nu hij tijdens het eerste gehoor stelde, *“Noot: AZ ziet er inderdaad erg⁵ jong uit”*, dient te worden opgemerkt dat dergelijke opmerking geen afbreuk kan doen aan een objectieve wetenschappelijke test. Evenmin toont dit aan dat verzoekers werkelijke leeftijd lager is, doch enkel dat verzoeker er jong uit ziet, wat blijkbaar ook het geval is van verzoekers broer die bij de politie is (zie foto administratief dossier).

Daar waar verzoekers jonge leeftijd nog benadrukt wordt, dient aldus worden opgemerkt dat verzoeker ouder is dan hij beweert. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat redelijkerwijs ook van een jonge persoon kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en eenduidig kan antwoorden op vragen inzake de feiten die de aanleiding vormden voor de vlucht uit zijn land van herkomst. De Raad benadrukt nog dat verzoekers jonge leeftijd niet inhoudt dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond).

2.10. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten – kopie van foto's en werkbade van verzoekers broer – kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. Een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien hebben deze documenten slechts betrekking op verzoekers broer en kunnen deze aldus geen uitsluitel geven over de oorzaak van verzoekers beweerde persoonlijke vervolgingsvrees.

2.11. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 en op de bij de aanvullende nota - toegevoegde update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen. De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN Veiligheidsraad niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu kampen met veiligheidsproblemen. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017 kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. De aanslagen in Mogadishu zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein. Verder stellen verschillende bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 vast. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten.

De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.27. Het aangehaalde reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Deze reisadviezen kunnen aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.28. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK